

ERIN WATT

Gerçek
Olduğunda

Çeviren
İren Kori

Margo'ya.

Seni, sen daha bu kitabı almadan sevdik ve ilk taslağı cilalayıp içindeki cevheri ortaya çıkarmamıza yardım ettikten sonra sevgimiz kat kat arttı.

Editörümüz, amigomuz, arkadaşımız olduğun için teşekkürler.

1

OĞLAN

“Lütfen bana içerideki tüm kızların reşit olduğunu söyle.”

Görev bilinciyle, “İçerideki tüm kızlar reşit,” diye tekrarladım menajerim Jim Tolson’a.

Doğrusu herkesin reşit olup olmadığıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Dün akşam stüdyodan eve geldiğimde parti çoktan coşmuştu. Kimsenin kimliğini kontrol edip yaşına bakmaya uğraşmadan bir bira almış ve müziğimi uykularında bile şarkılarımı söyleyecek kadar çok sevdiğini ilan eden birkaç hevesli kızla sohbet etmiştim. Bu üstü kapalı bir davete benziyordu ama ilgilenmiyordum. Arkadaşım Luke beni onlardan kurtarmıştı ve evimdeki insanların çeyreğini bile tanıyıp tanımadığımı anlamaya çalışarak etrafta boş boş dolaşmışım.

Sonunda, gerçekten tanıdığım en fazla yedi kişi olduğu sonucuna varmışım.

Jim karşımdaki koltuğa oturmadan önce, zaten ince olan dudaklarını birbirine bastırdı. Koltukta kendinden geçmiş bir kız vardı, bu yüzden Jim ucuna ilişmeye mecbur kaldı. Jim bir keresinde bana genç bir rock yıldızıyla çalışmanın en büyük tehlikesinin peşindeki hayranların yaşı olduğunu söylemişti. Bikini giyen bir ergene bu kadar yakın oturmak onu gözle görülür ölçüde geriyordu.

“Bugün sokakta TMI sana bununla ilgili soru sorarsa diye bu repliği aklında tut,” diye uyardı Jim.

“Dikkat ederim.” Başka neye dikkat edecektim? Bugün ünlülerin uğrak yerlerinden uzak dur. Paparazzilere yakalanmaya hiç niyetim yoktu.

“Dün akşam stüdyo nasıldı?”

Gözlerimi devirdim. Sanki Jim ben oradan ayrılır ayrılmaz stüdyo teknisyenini arayıp şarkıyı yeniden çaldırmamıştı. “Nasıl olduğunu gayet iyi biliyorsun. Berbat. Berbattan da öte. Havlayan bir Chihuahua benden daha iyi sesler çıkarabilirdi.”

Arkama yaslanıp boğazımı sıvazladım. Ses tellerimde bir problem yoktu. Jim ve ben birkaç ay önce bir doktora kontrol ettirmiştik. Fakat dün çıkan notalarda... bir eksiklik vardı. Bugünlerde müziğim biraz tatsızdı.

Son albümümden beri doğru düzgün bir şey kaydetmemiştim. Sorunun gerçek nedenini saptayamıyordum. Sözler, ritim veya melodi olabilirdi. Sorun her şey ve hiçbir şeydi; üstelik ne kadar düzeltme yaparsak yapalım faydası oluyordu.

Parmaklarımı Gibson’ımın altı telinde gezdirirken hüsrânımın yüzümden okunduğunu biliyordum.

“Gel, biraz yürüyelim.” Jim başını kıza doğru eğdi. Kendinden geçmiş görünse de numara yapıyor olabilirdi.

Bir oflamayla gitarı mindere bıraktım ve ayağa kalktım.

“Sahil yürüyüşlerinden hoşlandığını bilmiyordum, Jim. Sen evlenme teklifi yapmadan önce birbirimizle şiir alıntılarını falan paylaşsak mı?” diye espri yaptım. Yine de muhtemelen hayran kızla aramıza biraz mesafe koymakta haklıydı. Müzik konusunda yaşadığım tıkanmayla ilgili magazine konuşacak geveze bir hayrana ihtiyacımız yoktu. Onlara zaten yeterince dedikodu vermiştim.

“Sosyal medyadaki son rakamları gördün mü?” Telefonunu kaldırdı.

“Bu gerçek bir soru mu?”

Evimi çevreleyen verandanın korkuluğunda durduk. Keşke sahile inebilseydik ama orası halka açıktı ve evimin arka taraftaki kuma ayak basmayı en son denediğimimde, eve şort ma-

yom yırtılmış ve burnum kan revan içinde dönmüştüm. Üç yıl önceydi. Magazinler bunu eski kız arkadaşımın bir kavgaya tuttuğum ve küçük çocukları dehşete düşürdüğüm bir hikâyeye dönüştürmüştü.

“Haftada bin takipçi kaybediyorsun.”

“Kulağa korkunç geliyor.” Aslında kulağa müthiş geliyordu. Belki nihayet denize sıfır evimin tadını çıkarabilirdim.

Parayla yaptırılacak en iyi estetik müdahaleler sayesinde tamamen çizgisiz olan yüzü kızgınlıkla çarpıldı. “Durum ciddi, Oakley.”

“Ne olmuş yani? Takipçi kaybetmem kimin umurunda?”

“Bir sanatçı olarak ciddiye alınmak istiyor musun?”

Yine mi aynı nutuk? On dört yaşımdayken benimle çalışmaya başladığından beri aynı teraneleri bir milyon kez dinlemiştim. “İstediyimi biliyorsun.”

“O zaman kendine çekidüzen vermek zorundasın,” dedi burnundan soluyarak.

“Neden?” *Kendine çekidüzen vermenin* harika müzik yapmakla ne ilgisi vardı? Aksine belki daha çılgın olmam, hayattaki her şeyin sınırlarını sahiden zorlamam gerekiyordu.

Gerçi... bunu çoktan yapmamış mıydım? Son beş yılda neredeyse mümkün olan her şeyi içmiş, tüttürmüş, yemiş ve deneyimlemiş gibi hissediyordum. Daha yirmilerime ulaşmadan tükenmiş bir pop yıldızı mı olmuştum?

Bunu düşününce bir korku dalgası sırtımı yalayıp geçti.

“Çünkü müzik şirketin seni kapıya koymanın eşiğinde,” diye uyardı Jim.

Bu haber karşısında çocuk gibi el çırpıtım. Aylardır aramız bozuktuk. “Bırak yapsınlar.”

“Sıradaki albümünü nasıl çıkarmayı düşünüyorsun? Stüdyo şimdiden son iki girişimini reddetti. Sesinle deney yapmak mı istiyorsun? Şarkı sözü olarak şiir kullanmayı? Kalp sızısı ve aşkına karşılık vermeyen güzel kızlar dışında bir şeyler yazmayı?”

Suratımı asarak gözlerimi suya diktim.

Jim kolumu kavradı. “Dikkatini ver, Oak.”

Ona *sen ne halt ediyorsun* bakışı attım ve kolumu serbest bıraktı. Dokunulmaktan hoşlanmadığımı ikimiz de biliyorduk.

“Dinleyicilerini kendinden soğutmaya devam edersen istediğin albümü yapmana izin vermeyecekler.”

“Aynen,” dedim kendimi beğenmiş bir tavırla. “Bu durumda müzik şirketinin beni kapıya koymasını neden umursayayım?”

“Çünkü müzik şirketleri para kazanmak için vardır ve pazarlayabilecekleri bir şey değilse, sıradaki albümünü çıkarmazlar. Bir Grammy daha kazanmak istiyorsan, meslektaşların tarafından ciddiye alınmak istiyorsan, tek şansın imajını düzeltmek. On yedi yaşından beri piyasaya yeni bir albüm sürmedin. Üstünden iki yıl geçti. Müzik sektöründe bu on yıl demektir.”

“Adele albümlerini on dokuzunda ve yirmi beşinde piyasaya sürdü.”

“Sen kahrolası Adele değilsin.”

“Ben daha fazlasıyım,” dedim ve bu bir böbürlenme değildi. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk.

On dört yaşında ilk albümümü piyasaya sürdüğümünden beri olağanüstü bir başarı yakalamıştım. Her albümüm çoklu-platin sertifikası kazanmışken, kendi adıma taşıyan albümüm *Ford* nadir Elmas sertifikasına layık görülecek kadar satış yapmıştı. O yıl turneye çıktığımda otuz farklı yerde konser vermiştim; hepsi koca koca stadyumlardı ve biletleri tamamen tükenmişti. Dünyada stadyum turnesi düzenleyen ondan az sanatçı vardı. Diğer herkes arenalara, oditoryumlara, büyük salonlara ve kulüplere sürgün edilmişti.

“Daha *fazlasıydın*,” dedi Jim dobra dobra. “Aslında daha on dokuzunda popülarlığını yitirmenin eşliğindesin.”

Jim eski korkumu dile getirdiğinde gerginleştim.

“Tebrikler, evlat. Bundan yirmi yıl sonra *Hollywood Squares*’te* bir iskemlede oturuyor olacaksın ve bir çocuk annesine, ‘Oakley Ford kim?’ diye soracak ve annesi diyecek ki...”

* Bir Amerikan yarışma programı –çn

“Anladım,” dedim gergin bir sesle.

“Hayır. Anlamıyorsun. Varlığın öyle kısa sürmüş olacak ki o ebeveyn çocuğuna dönüp şöyle diyecek, ‘Onun kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.’” Jim’in sesi yalvaran bir ton aldı. “Bak, Oak, kendi yapmak istediğin müzikte başarılı olmanı istiyorum ama bunun için benimle işbirliği yapmak zorundasın. Bu endüstri, kafası kokain ve güçten uçmuş bir grup beyaz erkek tarafından yönetiliyor. Siz sanatçıları hırpalamayı seviyorlar. Bundan heyecan duyuyorlar. Seni şamar oğlanı yapmaya karar vermeleri için ellerine daha fazla koz verme. Sen bundan daha iyisin. Sana inanıyorum fakat senin de kendine inanmaya başlama gerekiyor.”

“Ben kendime inanıyorum.”

Acaba Jim’e de bana geldiği kadar sahte mi gelmişti sesim?

“O zaman ona göre davran.”

Çevirisi? Büyü artık.

Uzanıp telefonu elinden aldım. Adımın yanındaki takipçi sayısı hâlâ sekiz haneliydi. Milyonlarca insan beni takip ediyor ve PR ekibimin günlük olarak yayınladığı tüm saçmalıklardan zevk alıyordu. Ayakkabılarım. Ellerim. Tanrım, ellerimin fotoğrafı bir milyonun üzerinde beğeni almıştı ve hemen hemen aynı sayıda hayran kurgusunu ateşlemişti. O kızların çok canlı hayal güçleri vardı. Canlı, *edepsiz* hayal güçleri.

“Ne tavsiye ediyorsun?” diye mırıldandım.

Jim rahat bir nefes aldı. “Bir planım var. Biriyle çıkmanı istiyorum.”

“Asla. Kız arkadaş olayını zaten denedik.”

Ford’un piyasaya sürülmesi sırasında menajerlik şirketi bana April Showers’ı* ayarlamıştı. Evet, bu onun gerçek adydı; ehliyette görmüştüm. April hırslı ve başarılı bir *reality* televizyon yıldızıydı ve hepimiz onun neyin ne olduğunu bildiğini düşünüyorduk. İkimizin de adını dergi kapaklarında tutacak ve internetteki tüm dedikodu sitelerinde manşete taşıyacak sahte bir iliş-

---

* (İng.) Nisan Yağmurları –çn

ki. Evet, belli kesimlerde nefret uyandıracaktı ancak medyanın aralıksız ilgisi ve yorumlar görünürlüğümüze tavan yaptıracaktı. Buradan Çin'e kadar her yerde herkes bizden bahsedecekti.

Basın stratejisi mükemmel çalışmıştı. Fotoğrafımız çekilmeden hapşırıyamıyorduk bile. Altı ay boyunca ünlü dedikodularının en üst sırasındaydık ve *Ford* turnesi olağanüstü bir başarıydı. April o kadar çok defilenin ön sırasında oturmuştu ki bu kadar defile yapıldığını bile bilmiyordum. Hatta önemli bir ajansla iki yıllık, çok büyük bir modellik anlaşması imzalayacak kadar ilerlemişti.

Turnenin sonuna dek her şey harikaydı. Ne var ki ben dahil kimse, iki ergeni bir araya getirip birbirlerine âşık olmuş gibi davranmaları söylendiğinde ortaya bazı sıkıntıların çıkabileceğini fark edememişti. Ama o sıkıntılar kendilerini göstermişti. En büyük sorun neydi? April turne bittikten sonra ilişkimizin devam edeceğini düşünüyordu. Ona devam etmeyeceğini söylediğimde mutlu olmamıştı... Ve *tam olarak* ne kadar mutsuz olduğunu dünyaya duyurmak için yeterince büyük bir platforma sahipti.

"Bu yeni bir April hadisesi olmayacak," diye bana güvence verdi Jim. "Kırmızı halıda yürümeyi hayal eden ama bunun imkânsız olduğunu düşünen kızlara hitap etmek istiyoruz. Bir model veya bir yıldız istemiyoruz. Hayranlarının senin elde edilebilir olduğunu düşünmesini istiyoruz."

Yanlış olduğunu bile bile, "Bunu nasıl yapıyoruz?" diye sordum.

"Normal birini uyduruyoruz. Kız sana sosyal medya hesaplarından herkese açık olarak yazmaya başlıyor. Seninle çevrimiçi flörtleşiyor. İnsanlar etkileşiminizi görüyor. Ardından onu bir konsere davet ediyorsun. Tanışyorsunuz, âşık oluyorsunuz ve *boom*. Yeniden önemli bir çekicilik statüsüne yükseliyorsunuz."

"Hayranlarım April'dan nefret etmişti," diye hatırlattım ona.

"Bazıları nefret etse de milyonlarcası onu sevdi. Sıradan bir kıza âşık olursan bu sayı daha da artacak, milyonlarca insan seni

sevecek çünkü o kızların her biri sevgilinin kendileri gibi biri olduğunu düşünecek.”

Dişlerimi sıktım. “Hayır.”

Jim bana işkence etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorsa kesinlikle doğru yoldaydı çünkü sosyal medyadan nefret ederdim. Bebekken her adımımın fotoğrafları çekilmiş ve en yüksek teklifi verene satılmıştı. Hayırseverlik için, diye iddia etmişti annem sonradan. Herkes benim pek çok ânıma erişebiliyordu. Hayatımın bazı parçalarını gizli tutmak istiyordum, tam da bu yüzden birkaç kişiye bir servet ödüyordum ki o sosyal medya zırvasına elimi sürmek zorunda kalmayayım.

“Bunu yaparsan...” Jim cazip bir şeye dikkatimi çekmek ister gibi duraksadı. “King albümünü yapacak.”

Başımı öyle hızlı çevirdim ki Jim şaşkınlıkla geriye sıçradı. “Sen ciddi misin?”

Donovan King ülkedeki en iyi yapımcıydı. Rap’ten country’ye ve rock albümlerine her türle çalışır, birlikte çalıştığı sanatçıları birer efsaneye dönüştürürdü. Bir defasında, ona ne kadar çok para kazandıracak olursa olsun asla bir pop yıldızıyla ve onun ruhsuz, ticari müziğiyle uğraşmayacağını söylediği bir röportajını okumuştum. King’le çalışmak benim hayalimdi ama şimdiye dek yaptığım tüm teklifleri geri çevirmişti.

Ford’u yayınlamakla ilgilenmediyse neden bu son albümle ilgileniyordu? Neden şimdi?

Jim sırttı. Yani plastik suratının gülümsemesine izin verdiği kadar işte. “Evet. Eğer ciddiysen albümünle ilgileneceğini söyledi ama iyi niyetini görmek istiyor.”

“Peki iyi niyetimin göstergesi bir kız arkadaş mı?” diye sordum kuşkuyla.

“Bir kız arkadaş değil. Ünlü olmayan, sıradan bir kızla çıkmanın temsil ettiği şey. Bu, ayaklarının yere bastığını, para ve ün adına değil müzik adına müzik yaptığını gösterecek.”

“Benim ayaklarım *zaten* yere basıyor,” diye itiraz ettim.

Jim bir homurtuyla karşılık verdi. Başparmağıyla arkamızdaki Fransız kapıları işaret etti. "Söylesene... içeride kendinden geçmiş olan kızın adı ne?"

Büzülmemeye çalıştım. "Ben... bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kaşlarını çattı. "Nicky Novak'ın dün ne yaparken fotoğraflandığını biliyor musun?"

Başım dönmeğe başlıyordu. "Novak'ın bunlarla ne ilgisi var?" Nicky Novak on altı yaşındaki bir pop yıldızıydı; hiç tanımamıştık. Erkek pop müzik grubu çıkış albümünü kısa bir süre önce piyasaya sürmüştü ve görünüğe göre liste başına yükseliyordu. Grup, 1D'ye kafa tutuyordu.

"Bana Nick'in ne yaptığını sor," diye teşvik etti Jim.

"İyi. Her neyse. Novak ne yapıyordu?"

"Bovling oynuyordu." Menajerim kollarını göğsünde kavuşturdu. "Magazinciler tarafından kız arkadaşıyla, ortaokuldan beri çıktığı kızla, bir bovlng randevusunda görüntülendi."

"İyi, aferin ona." Bir kez daha gözlerimi devirdim. "Bovlinge gitmemi istiyorsun, öyle mi? King'i benimle çalışmaya *bunun* ikna edeceğimi mi düşünüyorsun? Birkaç topu oluğa yuvarlamamı görmesinin?" Alaycılığımı sesime yansıtmamam zordu.

"Sana az önce ne istediğimi söyledim," diye homurdandı Jim. "King'in albümünü yapmasını istiyorsan ona ciddi olduğunu göstermen gerek. Adını bilmediğin kızlarla partilemeyi bırakıp sana yol gösterecek biriyle durulmaya hazır olduğunu."

"Ona bunu söyleyebilirim."

"Kanıt istiyor."

Bakışlarım tekrar okyanusa kaydı ve bir an orada dikilip köpüklü dalgaların kumsala çarpmasını izledim. Şu son iki yıldır üzerinde çalıştığım –hayır, üzerinde çalışmayı *denediğim* ve beceremediğim– albüm birdenbire benim için ulaşılabilir olmuştu. King gibi bir yapımcı, yaratıcılıkta tıkanığım bu dönemi aşma ve her zaman yapmak istediğim müzik türünü yapmama yardımcı olabilirdi.

Karşılığında tüm yapmam gereken normal biriyle çıkmak mıydı? Sanırım bunu yapabiliyordim. Sonuçta her sanatçı, hayatın bir noktasında sanatı için fedakârlıkta bulunmak zorunda kalırdı.

Değil mi?

2

KIZ

“Hayır.”

“Daha ne istediğimi duymadın bile,” diye karşı çıktı ablam.

“Duymama gerek yok. Gözlerinde o bakış var.” Domuz pastırmasını mikrodalga fırından çıkardım ve her tabağa dörder dilim koydum.

“Hangi bakış?” Paisley yumurtaları karıştırmak için kullandığım kaşığın tersinden yansımalarını kontrol etti.

“Söyleyeceğin şeyden hoşlanmayacağımı ifade eden bakış.” İkizlerin kahvaltısının geri kalanını tabağa koyarken konuşmaya ara verdim. “Veya anlayamayacak kadar genç olduğumu.”

“Ha. Çoğu yetişkinden daha akli başında olduğunu herkes biliyor. Keşke daha düşüncesiz hareket etseydin. O zaman her şey daha kolay olurdu.”

“Kahvaltı hazır!” diye bağırdım.

Merdivenlerdeki ayakkabı patırtısı Paisley’ye iç geçirtti. Küçük erkek kardeşlerimiz inanılmaz gürültücüydü, inanılmaz miktarda yemek yerlerdi ve inanılmaz masraflı hâle gelmişlerdi. Tek söyleyebileceğim, şükürler olsun ki Paisley’nin yeni işi vardı. Paisley ebeveynlerimizden kalan az miktardaki sigorta parasıyla mucizeler yaratmış olsa bile iki yakamızı güçbela bir araya getiriyorduk. Ben de Sharkey’s’teki garsonluk işimle aile bütçesine katkıda bulunuyordum ama elimizde fazladan pek para kalmıyordu. Spencer ve Shane, üniversite masrafları ko-

nusunda endişelenmememiz gerektiğinde ısrar ediyordu çünkü ikisi de tam kapsamlı sporcu bursu almayı planlıyordu. Fakat burslar yemek yeme yarışı üzerinden verilmediği sürece buna bel bağlamayacaktım.

İkizler kahvaltı tabaklarına neredeyse balıklama atlarken Paisley sütlerini bardaklara doldurdu ve tabaklarının yanına birer kâğıt havlu itti. Mutfak havlusunu yerine onları kullanmalarını umuyordum ama pek umudum da yoktu.

Sütlü kahvemi içerken on iki yaşındaki erkek kardeşlerimin muhtemelen altı öğün yiyecekleri günün ilk öğününü silip süpürmelerini izledim. Kardeşlerim Noel tatilinin kısılgından yakınırken ben de bu yıl onların aksine bir dersimin olmamasının ne kadar muhteşem olduğunu düşünüyordum.

“Vaughn,” dedi Paisley ısrarla. “Hâlâ seninle konuşmam gerekiyor.”

“Hayır dedim ya.”

“Ben ciddiylim.”

“Of, iyi. Konuş.”

“Dışarıda.” Başını hızla arka kapıya doğru salladı.

“Dinlemiyoruz,” dedi Spencer.

Shane onaylayarak başını salladı. Bu onların olayıydı. Spencer konuşurdu, Shane de aynı fikirde olmasa bile kardeşinin söylediği her şeye arka çıkardı.

“Dışarı.” Paisley’nin başını sallayışı bu kez acı verici görünüşünden ona merhamet ettim.

“Önden buyur.”

Sineklik arkamızdan çarparak kapandı. Hızla soğuyan içeceğimden bir yudum daha içerken Paisley’nin doğru sözcükleri aramasını izledim; bu endişe vericiydi çünkü Paisley’nin ne diyeceğini bilemediği olmazdı hiç.

“Tamam, beni sonuna kadar dinlemeni istiyorum. En sonuna kadar hiçbir şey söyleme.”

“Bu sabah Red Bull’u fazla mı kaçırdın?” diye sordum. İkimiz de Paisley’nin hafiften bir kafein bağımlılığı olduğunu biliyorduk.

“Vaughn!”

“Tamam. Tamam.” Dudaklarıma fermuar çektim. “Tek kelime daha yok.”

Gözlerini devirdi. “Dudaklarına fermuarı son sözünden sonra çekersin, öncesinde değil.”

“Ayrıntılar ayrıntılar. Konuş hadi. Söz veriyorum, lafını kesmeyeceğim.”

Derin bir nefes aldı. “Tamam, biliyorsun ki bana nihayet kendi ofis bölmemi verdiler, böylece artık masamı diğer asistanla paylaşmak zorunda değilim.”

Başımın altına onayladım. “Onlar” Diamond Yetenek Menajerliği’ndeki patronlarıydı. Paisley’nin resmî iş unvanı Marka Analiz Asistanı’ydı ama uygulamada kaliteli bir getir-götürçüydü: Ofistekiler için kahve alır, zilyon tane fotokopi çeker ve toplantıları ayarlamak için delice çırpınırdı. Ablamın patronlarının Birleşmiş Milletler’den daha fazla toplantı yaptığına yemin edebilirdim.

“Ofis bölmemin duvarında ufak bir pano var. Oraya fotoğraf asmama izin verildiğinden dün birkaç fotoğraf götürdüm. İçlerinden biri, annemizle babamızın iskelede öpüştüğü, o sevdiğimiz fotoğraf. Ayrıca ikizlerin beyzbol kampındaki fotoğraflarından biri var. Bir de geçen ay sahilde doğum günün için yaptığımız ateşin başında seni çektiğim fotoğrafı astım.”

Elimi sallayarak hızlanmasını söyleme dürtümle savaştığım zorunda kaldım. Paisley’nin sadede gelmesi *sonsuz* dek sürüyordu.

“Neyse, şunu dinle şimdi! Jim Tolson bölmemin yanından geçiyordu...”

“Jim Tolson kim?” diye sordum sessizlik yeminimi bozarak.

“Patronumun kardeşi. Dünyanın en ünlü müzisyenlerinden bazılarının kariyerini yönetiyor.” Paisley öyle heyecanlıydı ki yanakları kızarmıştı. “Oradan geçiyordu ve panomda senin fotoğrafını gördü. Bana onu bir dakikalığına ödünç alıp alamayacağını sordu...”

“Ayy! Bu hikâyenin gittiği yönden hoşlanmadım.”

Bana ters bir bakış attı. "Henüz bitirmedim. Ben bitirene kadar sessiz kalmaya söz verdin."

Bir iç geçirmeyi bastırdım. "Üzgünüm."

"Ben de, Tabii, buyurun ama geri getirmeyi unutmayın çünkü o kız kardeşimin en sevdiğim fotoğrafı, dedim. Böylece fotoğrafı aldı ve kardeşinin ofisinde bir süreliğine gözden kayboldu. Tüm o asistanları içeri çağırdı ve hepsi senin fotoğrafınla ilgili konuşuyordu..."

Tamam, şimdi durumun gittiği yönden *gerçekten* hoşlanmıyordum.

"Ajansta önemli bir konu ele alınıyordu," diye ekledi Paisley. "Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu çünkü ben düşük pozisyondaki bir asistanım fakat Bay Tolson ofise bir girip bir çıkıyordu. Hafta boyunca kardeşiyle tartıştı ve konferans odasında gizli toplantılar yapıp durdular."

Yemin ederim ki biraz daha sadede gelmezse aklımı kaçıracaktım.

"Günün sonunda patronum Leo beni Jim'in ofisine çağırdı ve bana seninle ilgili sorular sormaya başladılar." Endişeli bakışımı görmüş olacak ki beni rahatlatmak için çabuk davrandı. "Fazla kişisel şeyler değildi. Jim kaç yaşında olduğunu, ilgi alanlarını öğrenmek istedi. Başının yasalarla derde girip girmediğini..."

"İ, efendim?"

Paisley sıkıntıyla somurttu. "Sadece bir suçlu olmadığından emin olmak istedi."

Sessizlik yemininin canı cehenneme. Ona sadık kalamayacak kadar kafam karışmıştı. "Bu temsilci..."

"Menajer," diye düzeltilti.

"Menajer..." Gözlerimi devirdim. "Bu menajer neden benimle bu kadar ilgileniyor? Onun müzisyenlerin kariyerlerini yönettiğini söyledin... Beni müşteri olarak bağlamaya mı çalışıyor? Ona müzik yeteneğim olmadığını söyledin, değil mi?"

"Ah, kesinlikle. Sorularından biri buydu: Bir 'müzikal tutkunun' olup olmadığı." Bunu havada tırnak işareti yaparak söyle-

mişti. “Ona senin (a) müziğe yetenekli olmadığını ve (b) öğretmen olmakla ilgilendiğini söylediğimde hayli mutlu oldu.”

“Öyleyse bu bir çöpçatanlık olayı mı? Çünkü tiksindirici. Bu adam kaç yaşında?” diye şüpheyle sordum.

Bir elini salladı. “Otuzlarında sanırım. Ama olay bu değil.”

“Bir *olay* var mı? Çünkü kuşku duymaya başlıyorum.”

Paisley bir an için duraksadı. Ardından sonraki sözlerini bir nefeste söyleyiverdi. “Bu sene için Oakley Ford’un kız arkadaşı numarası yapmanı istiyorlar.”

Beton basamaklara tükürükle karışık ılık kahve püskürttüm. “Ne?”

“Seni temin ederim ki kulağa geldiği kadar kötü değil.”

Bir elini genellikle kusursuzca şekil verilmiş siyah, küt kesim saçlarının arasından geçirdi ve ilk kez saçlarının yan taraflarının havaya dikilmiş olduğunu fark ettim. Paisley parlak saçlarının tepesinden her akşam parlattığı topuksuz ayakkabılarının uçlarına kadar çoğu zaman çok bakımlıydı.

“Bay Tolson senin bu iş için mükemmel olduğunu düşünüyor,” dedi bana. “Güzel olduğunu ama bunun abartılı bir tarzla sergilenen bir güzellik olmadığını söyledi. Daha çok doğal, komşu kızı tipindeymişsin. Seni ayakları yere basan biri olarak tarif ettim ve bunun Oakley’yi tamamlayacağına inanıyor çünkü Oakley bazen aşırı hisli olabiliyormuş...”

“Tamam, biraz geri gidelim,” diye lafını kestim. “Pop ikonu Oakley Ford’dan mı bahsediyorsun? Eski Victoria’s Secret mankenlerinden bir telefon rehberi oluşturabilecek kadar çok kızın adını vücuduna dövme yaptırmış Oakley Ford’dan? Angkor Wat’ta bir keşişe pantolonunu çıkarttırmayı deneyen ve az kalsın uluslararası bir hadiseye sebep olan Oakley Ford’dan? O Oakley Ford’dan mı?”

“Evet, o.” Paisley yüzünü buruşturdu. “Bununla birlikte vücudunda yalnızca bir kadının adının dövmesi var ve o da annesi.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bunu sana o mu söyledi yoksa şahsi bir araştırma mı yaptın?”

Oakley on dokuz yaşında ve Paisley de yirmi üçündeydi, yani sanırım bu *olabilirdi* ama bir bakıma mide bulandırıcıydı. Sebebi oğlanın daha genç olması değil, Paisley'nin ünlü bir pisliğin kenarına attığı biri olmak için fazla değerli olmasıydı.

“Öf, Vaughn.”

“Bak, eğer bu konuda ciddiysen, cevabım yine de hayır. Aslında hayır demek için öyle çok sebep var ki hepsini listeleyecek vaktimiz olduğundan bile emin değilim. Yine de sebeplerden birini söyleyeyim: Ben Oakley Ford'dan hoşlanmıyorum bile.”

“Geçmişte albümünü, nasıl desem, üç ay boyunca falan tekrar tekrar çaldın.”

“*On beş* yaşındaydım!” Oakley Ford hayatımda bir süreçti. Tıpkı en yakın arkadaş kolyeleri ve Hannah Montana gibi. Ayrıca adamın soytarırlıkları cidden sevimsizleşmişti. Bir kulüpte rasgele bir kızla yiyiştği onuncu fotoğrafından falan sonra benim gözümde iğrenç birine dönüşmüştü.

Paisley elini bir kez daha saçlarının arasından geçirdi. “Bunun eğitimine ara verdiğin yıl olduğunu biliyorum. Ve emin ol, ben de bu molanın tadını çıkarmanı istiyorum. Ancak bu iş çok fazla zamanını almayacak. Gün aşırı bir, bilemedin iki saat. Birkaç akşam. Birkaç hafta sonu. Sharkey's'te garsonluk yapmanla aynı şey.”

“Hımm, unuttuğun bir şey yok mu?”

Gözlerini kırıştıtarak boş boş baktı. “Ne?”

“Benim bir erkek arkadaşım var.”

“W mi?”

“Evet, W.” Paisley her nedense W'den nefret ediyordu. Ablam, aptal bir adı alan aptalın teki olduğunu söylüyordu ama onu yine de seviyordum. William Wilkerson en harika isim değildi belki ama bu onun suçu değildi sonuçta. Ayrıca ona bu yüzden W diye hitap ediyorduk. “Oakley Ford'la numaradan çıkmak isteyen düzinelerce kız vardır. Büyük ihtimalle Wilshire'da Four Seasons civarında yürürse oradan arabayla geçen ilk kıza eliyle işaret edip tam beş saniye içinde onu bir otel odasına atabilir.”

“Tüm sorun da bu.” Paisley kollarını yukarı savurdu. “Daha önce onunla sahte kız arkadaş işini denemişler fakat kız ona âşık olmuş ve Oakley kızın kalbini kırmış. Bence oğlanla ilgili çıkan kötü haberlerin yarısının sorumlusu o kız.”

“April Showers’tan mı bahsediyorsun?” dedim soluğum kesilerek. “O ilişki *sahte* miymiş? Ah, Tanrım, ShOak’a inanmıştım. Çocukluk hayallerim yıkıldı.” Dalga geçiyordum ama ciddi olan bir yanımda vardı. On beşinci yaşım benim için zor bir yıldır bunun tek sebebi ebeveynlerimin o yıl ölmüş olması değildi.

Paisley omzuma bir yumruk attı. “Az önce ondan hoşlanmadığımı söyledin.”

“Şey, onun hakkındaki fikrim April’ı o Brezilyalı bikini modeliyle aldattıktan sonra değişmişti.” Dudağımın kenarını dişledim. “Sahiden mi sahteymiş?”

“Sahiden.”

Hımm. Oakley’yle ilgili fikrimi tekrar gözden geçirmem gerekebilirdi. Yine de bu, numaradan sepetlenecek ve numaradan aldatılacak sıradaki sahte kız arkadaş olmak istediğim anlamına gelmiyordu.

“Yani bunu yapacak mısınız?”

Ona uzun uzun baktım. “Sharkey’s’te bir gecede birkaç yüz dolar kazanıyorum. Noel’den önce bütçemizin idare ettiğini söylemiştin.” Gözlerimi kıstım. “Bana söylemediğin bir şey mi var?”

Geçen sene Paisley’yi sabahın ikisinde yemek masasında ağlarken bulmuştum. Annemizle babamızın bizi harika bir finansal durumda bırakmadığını itiraf etmişti. Sigorta parası başta bizi ayakta tutmuştu ama önceki yaz tüm faturaları ödeyebilmek için ikinci bir ipotek kredisi almıştı ve bir işe girmek için üniversiteyi bırakmayı düşünüyordu. Dehşete kapılmış hâlde yanına oturmuş ve her şeyi benimle birlikte tekrar gözden geçirmesini istemiştik çünkü mezuniyetine bir sene kalmıştı. Bunun üstüne, lise derslerimi tamamlamak için yaz dersleri, çevrimiçi dersler ve okulun özel izniyle ileri seviye dersler olarak diplomamı erken-

den edinmiştim. Sonrasında da bir iş bulmuştum. Biftek ve göbek salata servis etmek pek çekici değildi ama faturaları ödüyordu.

Veya ben öyle zannediyordum.

“Hayır. Bütçemiz fena değil. Yani...” Sesi canlılığını yitirdi.

“Öyleyse cevabım hayır.” LA’in diğer yönüyle hiç ilgilenmemiştim. Bana çok yapay geliyordu ve ben zaten yeterince numara yapıyordum.

Elim sineklikli kapıdayken Paisley sıradaki bombasını patlattı. “Sana ayda yirmi bin ödeyecekler.”

Yavaşça ona döndüm, ağzım açık kalmıştı. “Hassiktir! Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Küfretme,” dedi otomatikman ama gözleri heyecandan ışıldı. “Üstelik bu bir yıllık bir anlaşma.”

“Bu...”

“Oğlanları üniversiteye gönderir mi? İki ipoteğimizi de öder mi? Bizim için her şeyi kolaylaştırır mı? Evet.”

Aşırı uzamış kâküllerimi üfleterek yüzümden ittim. Teklif *deliceydi*. Kim sıradan bir kıza bir yıllığına bir pop yıldızının kız arkadaşısıymış numarası yapması için böyle mantıkdışı miktarda para öderdi? Belki bu miktar eğlence sektöründe normaldi fakat ben ilkokul öğretmeni ebeveynlerle büyümüştüm.

Birdenbire, hayatta olup duysalardı annemle babamın bu çılgın teklife ne diyeceğini merak ettim. Bunu yapmam için beni teşvik mi ederlerdi yoksa bana kaçıp canımı kurtarmamı mı söylerlerdi? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Onlar yeni fırsatları keşfetme, az tercih edilmiş yoldan gitme taraftarıydı. En sevdiğim özelliklerinden biri de buydu ve eğlenmeyi seven, atılgan ebeveynlerimi özlüyordum. Onları çok özlüyordum.

Gerçi para sıkıntısı çekmemizin sebebi biraz da onların bu plansız hareket etme düşkünlüğüydü.

“Böyle bir fırsat her gün karşına çıkmaz ama evet demek zorunda değilsin,” diye bana güvence verdi Paisley. Sözleri başka, gergin ses tonu bambaşka bir şey söylüyordu.

“Bununla ilgili düşünmek için ne kadar vaktim var?”

“Jim Tolson yarın sabah bir cevap istiyor. Ve cevabın evetse, ajansa gelip onunla ve Oakley’yle tanışmanı bekliyor.”

Oakley. Oakley kahrolası Ford.

Bu... saçmalıktı.

“Peki, bu konuda düşüneneğim.” Nefesimi dışarı bıraktım.
“Cevabımı sabah alırsın.”

Ayda yirmi bin dolar, Vaughn...

Tamam. Cevabımın ne olacağını ikimizin de bildiğine oldukça emindim.